

telsen af, hvorvidt Betingelserne skulde indføres i Loven eller gives i et Cirkulære, fandtes allerede i Fjor, længe før dette Forslag var paatænkt udarbejdet. Med Hensyn til dette Cirkulære og Udkast vil jeg gerne, da ogsaa det ærede Medlem for 9de Kreds (Stilling) kom ind paa dette, sige, at det er udarbejdet, kun fordi man fra Folketingets Side ønskede at se et saadant Udkast. Jeg har taget alle mulige Forbehold. Sygekasseinspektoratet har gjort det samme. Det siger sig selv, at dette Udkast ikke kan være andet end et rent foreløbigt Arbejdsgrundlag, thi hvis Lovens § 6 gaar igennem, skal Udkastet først udstedes efter at være behandlet i et Udvalg af Rigsdagsmedlemmer og Sygekassenævnet, saaledes at det først er, naar disse Elementers Udtalelse om Udkastet er fremkommet, at Ministeren paa sit Ansvar kan udtale, hvad der skal være det egentlige Indhold af Cirkulæret. Det er altsaa af en saa foreløbig Karakter, at det er ganske urigtigt at bygge nogle videregaaende Betragtninger derpaa. Men jeg maa ogsaa have Lov til til det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Stilling) at bemærke, at den Række Misforstaaelser, han gjorde sig skyldig i med Hensyn til dette Cirkulære, var af en saa afgjort omfattende Art, at jeg paa ingen Maade kunde blive færdig i en Tid, der stemmer med den højtærede Formands Ønske, hvis jeg skulde gennemgaa dem alle. Naar det ærede Medlem f. Eks. mener, at nogle Udtalelser i dette Udkast skulde afholde statsansatte, ubemidlede Funktionærer fra at blive Medlemmer af Sygekasserne. (Stilling: Det staar der!) Nej, det staar der aldeles ikke. Der staar, at de kan ikke regnes som Arbejdere, men selvfølgelig kan de, hvis de er ubemidlede, optages i Sygekasserne. Derigennem kommer jeg ind paa Spørgsmaalet om Arbejdernes Stilling. Her har det ærede 3die Medlem for 8de Kreds gentaget, hvad nogle af hans Meningsfæller i det andet Ting har sagt, at jeg, den nuværende Indenrigsminister, har fundet paa dette, at Arbejderne skulde være selvskrevne til Optagelse. Forholdet er aldeles ikke saaledes. Forholdet er det, at den Lov, som det ærede Medlem elsker, og hvis 20aarige Virksomhed han anerkender, har været administreret nøjagtigt paa den af mig hævdede Maade. I det Cirkulære af 1900 fra Sygekasseinspektoratet, hvori der er givet et Udtryk for, hvorledes Loven administreres, siges, at naar

man skal bestemme, hvad der forstaas ved „Ubemidlethed“, skal det først bemærkes, at Arbejdscommissionen af 1885, under sin Udarbejdelse af Forslaget til Sygekasseloven gik ud fra, at enhver til Arbejderklassen hørende Person var at anse for ubemidlet og derfor kunde være nydende Medlem af en anerkendt Sygekasse, naar vedkommende ikke havde anden Indtægt end den, han — maaske i Forbindelse med Kone og Børn — erhvervede sig i en Arbejdsgivers Tjeneste. Dette har været det faste Udgangspunkt for Bestemmelsen af „Ubemidlethed“, og derefter har Inspektoratet sagt: naar vi anerkender, at Lønarbejdernes Stilling som saadan umiddelbart bør give dem Adgang til Kasserne, maa deres Maksimumsindtægt være det, som vi maa betragte som Norm for Ubemidlethed i øvrigt. Derefter har man saa fastsat Skellet. Hvad har jeg da egentlig gjort? Jeg har hævdet, at dette Princip er berettiget. Det maa siges at være rigtigt, at Arbejderklassen som saadan som Regel er ubemidlet. Jeg tror, at man her i Virkeligheden er kommet ind paa at strides om Ord og egentlig har sat Tingen paa en paradoksal Maade paa Spidsen. I Virkeligheden vil man dog ikke paastaa, at bemidlede Arbejdere er Regelen. At Arbejderklassen som saadan ikke blot ifølge sin Arbejdsindtægts Omfang, men ifølge Arbejdsindtægtens Usikkerhed og Afveksling som Regel er ubemidlet, det tror jeg ikke, nogen vil være i Tvivl om. Hvis den som Regel var bemidlet, var vort Samfund lykkeligere stillet, end det i Øjeblikket er. Derfor gik jeg ind paa den Definition, som blev givet af et æret Medlem i Folketinget, at den, som er Lønarbejder, er saaledes stillet, at der paa Forhaand er skabt en Formodning om, at han er ubemidlet. Det er dette, der har været Grundlaget for Sygekasseinspektoratets Opfattelse af hele Forholdet. Det har sagt, at en Arbejder kan blive bemidlet, naar han har Indtægter udenfor sin Arbejdsgiver, erhvervet Formue o. s. v., og jeg har tilføjet — og det var det, det ærede Medlem læste op —, at der ogsaa indenfor Arbejderstanden kan være Tilfælde, hvor en Arbejder, som har en varig Indtægt udelukkende fra sin Arbejdsgiver, kan blive hævet saa meget op over sine Fagfællers og de øvrige Arbejders Kaar, at han ikke længere godt kan betragtes som ubemidlet. Jeg har altsaa til Bestemmelserne, saaledes som de har været hævdede her, yderligere tilføjet